

[Socialministeren]

behovsprincip, idet der ved udmålingen af kontanthjælp foretages en vurdering af ansøgerens faktiske behov, herunder de faste udgifter, der må anses for rimelige. Det herved fremkomne beløb er imidlertid ikke nødvendigvis identisk med den hjælp, der kommer til udbetaling, da den samlede hjælp skal afpasses efter pågældendes hidtidige levestandard samt efter en konkret skønsmæssig vurdering af det fremtidige niveau.

Herudover gælder, at hjælpen som hovedregel ikke må overstige det til enhver tid gældende højeste dagpengebeløb efter skatte-træk.

Det følger heraf, at det efter loven er overladt de sociale udvalg at foretage en skønsmæssig vurdering af dels rimeligheden af de faste udgifter, dels af det forventede fremtidige levestandard.

En ansøger har derfor ikke et retligt (eller lovbundet) krav på en bestemt ydelse, men på et beløb, der skønsmæssigt er rimeligt i det enkelte tilfælde.

Det sociale udvalgs skøn kan i sin helhed efterprøves af amsankenævnet og den sociale ankestyrelse.

Socialministeriet er bekendt med, at de sociale udvalg har fastsat interne retningslinjer for sagsbehandlingernes skøn i de enkelte situationer. Disse retningslinier, der ikke må være ufravigelige, kan inden for lovens rammer ændres i lyset af den almindelige økonomiske afmatning i samfundet.

Det vil således efter socialministeriets opfattelse være i overensstemmelse med principperne bag bistandsloven, hvis der i 1982 i overensstemmelse med de økonomisk strammere forhold for hele befolkningen anlægges et mere restriktivt skøn ved vurderingen af en udgifts rimelighed og nødvendighed end ved lovens ikrafttræden i 1976.

Det tilføjes, at der ikke for socialministeriet foreligger oplysninger, der giver grundlag for at antage, at bistandslovens regler tilside-sættes af de sociale udvalg.

Spm. nr. 1118

Til *arbejdsministeren* (13/8 82) af:

Glistrup (FP):

»Hvordan ligger det med ubesatte lære- og praktikpladser i butiksfag og andetsteds?«

Begrundelse

Fra regeringen har vi hørt umådelig mange beklagelser over de forbandelser, som ungdomsarbejdsløsheden medfører. Endda har regeringen nok snarere underdrevet end overdrevet. F.eks. har socialdemokrater ikke fortalt om den udvikling, der vitterlig er i gang i retning af, at titusinder af danske – og et stadig voksende antal – i virkeligheden hygger sig meget godt i det samfund, der er dumt nok til at betale ham/hende 100.000 kr. om året og så reelt giver ham/hende fri adgang til at bruge sin tid til, hvad der passer den pågældende – muligt en blanding af en playboytilværelse med livskunsterisk nydelse og sort arbejde.

Et af advarselssignalerne om, at arbejdsløshed for mange har udviklet sig til en tillokkende livsform (fordi folketingsflertallet ikke har villet følge anvisningerne i fremskridtslovsforslag L 170 af 30. marts 1982 om opfyldelse af grundlovens § 75), er den seneste tids oplysninger om, at det ikke er til at få ung arbejdskraft på de steder, hvor der fornemmes at være noget ubehag ved at arbejde, sammenlignet med, hvad man reelt kan opnå som såkaldt arbejdsløs. Et af de mange områder er jo butiksfaget, hvor holdningen tydeligvis er den, at de unge ikke ønsker at gå ind, fordi det ikke forekommer dem »meningsfyldt« at være »tjenere« for offentligheden, og fordi der også arbejdes om lørdagen.

Arbejdsløsheden groede i 1974 og 1975 op, fordi socialdemokratiet ikke kunne og ville og turde se sandheden og disponere menneskelig anstændigt. Den nye nedslående udvikling, der nu er i vækst, må kvæles hurtigt ved, at befolkningen igen og igen gøres opmærksom på, hvor sørgelige de faktiske forhold er, før socialiseringsstatsmagtens grøftegraverier skrider så langt frem, at det er blevet for sent.

Derfor ønskes oplyst, hvor mange lære- og praktikpladser det ikke er muligt at få besat i martspakkeåret, herunder hvor mange pladser der i 1982 har ligget eller stadig ligger i ansøgninger, der er afslået eller endnu ikke færdigbehandlet med hensyn til, om virksomheder kan få diverse myndigheders godkendelse som uddannelsessteder.

Besvarelse (25/8 82):